

I

Všechny šťastné rodiny jsou si podobné, každá nešťastná rodina je nešťastná po svém.

U Oblonských bylo všechno naruby. Žena se dověděla, že muž má poměr s jejich bývalou francouzskou vychovatelkou, a oznámila mu, že s ním nemůže žít pod jednou střechou. Trvalo to už třetí den a nesli to těžce jak manželé sami, tak všichni členové rodiny i služebnictvo. Všichni členové rodiny i sluhové cítili, že jejich soužití nemá smyslu, že i náhodní známí v kterémkoli zájezdním hostinci mají víc společného než oni, členové rodiny a sluhové Oblonských. Žena nevycházela ze svých pokojů, muž se třetí den neukázal doma. Děti se honily po celém domě jako divé; anglická vychovatelka se pohádala s hospodyní a poslala přítelkyni psaníčko, v kterém ji prosila, aby jí sehnala nové místo; kuchař odešel z domu už včera při obědě; kuchařka z čeledníku a kočí dali výpověď.

Třetího dne po roztržce se kníže Stěpan Arkad'jič Oblonskij – Stiva, jak se mu říkalo ve společnosti – vzbudil v obvyklou hodinu, totiž v osm ráno, ale ne u ženy v ložnici, nýbrž na safiánové pohovce v pánském pokoji. Otočil silné pěstěné tělo na pérované pohovce, jako by chtěl znovu nadlouho usnout, z druhé strany pevně sevřel polštář a přitiskl se tváří k němu. Ale pak najednou vyskočil, posadil se a otevřel oči.

Vzpomínal, co se mu zdálo. Copak to bylo? Jakže to bylo? Ach ano, Alabin pořádal oběd v Darmstadt. Ne, v Darmstadtu ne, ale někde v Americe. Jenže to byl Darmstadt v Americe. Ano, u Alabina se obědvalo na skleněných stolech a ty zpívaly *Il mio tesoro*¹, nebo ne *Il mio tesoro*, ale něco hezčího, a pak tam byly nějaké malé likérové lahvičky a zároveň to byly ženy.

¹ Poklade můj. (ital.)

Stěpanovi Arkad'jiči vesele zasvítily oči a s úsměvem se zamyslíl. Ano, bylo to pěkné, tuze pěkné. Ještě tam bylo spousta úžasných věcí, ale v bdělém stavu se to nedá slovy vypovědět ani v myšlenkách vyjádřit. Když zpozoroval, jak se po straně soukenného závěsu prodírá pruh světla, zvesela svěsil nohy z pohovky, nahmatal jimi zlatožluté safiánové pantofle, které mu žena vyšíla (dárek k ložským narozeninám), ale ještě nevstal, jen po starém zvyku devíti let natáhl ruku tam, co míval v ložnici pověšený župan. A tu si náhle vzpomněl, jak a proč nespí u ženy v ložnici, nýbrž v pánském pokoji. Úsměv mu zmizel z tváře a Stěpan Arkad'jič svažtil čelo.

„Ach ách! A...“ zahučel při vzpomínce na vše, co se stalo. A v mysli mu zase vytanuly všechny podrobnosti roztržky i celá beznadějná situace, ale nejvíc ho trápilo vědomí vlastní viny.

Ovšem! Žena mu neodpustí ani nemůže odpustit. A nejhroznější je, že za všechno může on, může za všechno, ač je bez viny. V tom je celá tragédie. „Ach ách,“ zabědoval zoufale při vzpomínce na nejtíživější dojmy z celé roztržky.

Nejhorší byla první chvíle, když se vrátil z divadla, veselý a spokojený, nesl ženě obrovskou hrušku, ale ženu nenašel v salóne. K svému údivu ji nenašel ani v pánském pokoji, až ji nakonec uviděl v ložnici s neblahým psaníčkem v ruce, psaníčkem, které prozradilo vše.

Dolly, ta věčně ustaraná, pečlivá a – jak se domníval – nepříliš chytrá Dolly, seděla strnule s psaníčkem v ruce a s výrazem hrůzy, zoufalství a hněvu se na něho dívala.

„Co je to? Co?“ ptala se, ukazujíc na psaníčko.

A při té vzpomínce, jak se stává často, nesoužila Stěpana Arkad'jiče ani tolik událost sama, jako způsob, kterým reagoval na ženina slova.

Stalo se mu v té chvíli, co se lidem stává, jsou-li náhle usvědčeni z převeliké hanebnosti. Nedokázal naladit obličej k situaci, v které se před ženou octl, když bylo odhaleno jeho provinění. Místo, aby se urazil, zapíral, ospravedlnil se, prosil za odpuštění, zůstal třeba

i lhostejný (všechno by bylo bývalo lepší, než co udělal!), docela bezděčně (mozkový reflex, říkal si Stěpan Arkad'jič, jelikož měl zálibu ve fyziologii), docela bezděčně se najednou usmál svým obvyklým, dobráckým, a tudíž hloupým úsměvem.

Ten hloupý úsměv si nemohl odpustit. Když Dolly ten úsměv uviděla, trhla sebou, jako by ji bodl, prchlivě, jak měla ve zvyku, spustila příval krutých výčitek a vyběhla z pokoje. Od té chvíle nechtěla muže vidět.

Za všechno může ten hloupý úsměv, myslil si Stěpan Arkad'jič.

Ale co dělat? Co počít? Zoufale si to opakoval a nenalézal odpověď.

TOLSTOJ, Lev Nikolajevič. Anna Kareninová I. Online. Městská knihovna v Praze, 2019. ISBN 978-80-7602-510-3. Dostupné z: https://web2.mlp.cz/koweb/00/04/45/40/24/anna_kareninova_i.pdf. [cit. 2024-03-31].